

פעולות איבה תשע"ב

משפחות שכולות יקרות,

קהל יקר ונכבד,

'כל העם צבא'. מי כמותכם, בני משפחות
הקורבנות ונפגעי פעולות האיבה, חיים בצער
את משמעות האמירה יום-יום.

יקיריכם נפלו קורבן למפגעים עלובי נפש,
ששנאה העבירה אותם על דעתם ועל
אנושיותם. המשטמה שביטאו הרוצחים כוונה
לעם כולו, ויקיריכם שילמו את המחיר.

הקורבנות, ששילמו בחייהם, והנפגעים,
ששילמו בשלמות גופם ונפשם, היו כולם
אזרחים חפים מפשע, שמעייניהם נתונים
לענייניהם, אך הטרור, כדרכו, לא הבחין בכך
והיכה במלוא העוצמה.

ידם לא אחזה בנשק, נפשם לא ביקשה קורבן
ונשמתם לא אוותה לה אויב. חיים, ושום דבר
בלתם, ראו לנגד עיניהם. האויב, מנגד, ראה
אך ורק הרס וחורבן, הרג ופגיעה, וכך נפלו
הקורבנות ונפצעו הנפגעים, ויד המפגע הייתה
בפעם הזאת על העליונה.

יודעים אנו משמעותם של חיים שנגדעים במחי
הרג ללא הבחנה. יודעים, אך לעולם לא
מצליחים להתרגל לדפיקה בדלת, להודעה
היבשה, ובעיקר – לחיים בלעדיהם. חרדת
הנורמליות הנגדעת לפתע, מהלכת עלינו
אימים. כתבה חיה אגבר בשירה 'לבדרך'

הייתי שם תמיד,
להרחיק מבט מפוחד מעיניך.
הייתי שם תמיד,
לגרש מפלצות מחלומותיך.

לא הייתי לידך,
לא הרחקתי האימה מעיניך,
לא גרשתי את מפלצת הפלדה
ברגעים האחרונים של חייך.

לא מצאנו פשר לשנאה שמשלחת מרצחים,
וקטנה בינתנו מלהבין כיצד מורים על הרג
מכוון של חפים מפשע, אזרחים תמימים. כי
הרי השנאה יוצרת שנאה, ורבים, רבים מדי
הנאלצים לחיות עם הכאב והאין, וקשה
הנחמה, אולי בכלל לא קיימת.

החזרה לחיים רגילים, לאחר הפגיעה או האסון, קשה ממש. המחשבה כי אהוביכם היו שם במקרה, מצמררת, והאקראיות מוציאה מהדעת. הכאב האיום על כי את הנעשה אין להשיב, מתמקד ומפיח את תחושת האובדן.

עבור כל אחד מכם חלפה שנה נוספת ללא יקירכם, וגם עבור רבים אחרים – חברים, מכרים, בני משפחה ועמיתים לעבודה – יקירכם חסר. חיבוק גדול וחם של כולם יכול לתמוך ולחזק.

וכאן גם אנחנו כעירייה וגם אני כעומד בראשה מצווים לסייע ככל האפשר ולעתים אף למעלה מזה, כדי להיטיב ולסייע ולו במעט, לכם, שנותרתם עם הכאב.

את משאלתי האישית אבטא בשורותיו של
המשורר נתן אלתרמן :

"וְאֶחָד רְצוֹנִי: אֶת לִיבְכֶם שְׁחַשׁ
אֹר אֶחָד לוֹ יֵאִיר הַלַּיִל .
זֶהוּ אֹר הָאֲחוּוָה וְזֶה אֹר הַמְּלֶאךָ
הָרוֹאֵנוּ בְּאֶלְף עֵינָיִים."

יהי זכר נרצחי פעולות האיבה מבורך